

Sygn. akt III K 372/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2024r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym w składzie:

Sędzia Tomasz Kaszyca

Protokolant: Oliwia Marczevska

w obecności Prokuratora Dariusza Cieślaka

po rozpoznaniu w dniach 28 grudnia 2023r. i 11 stycznia 2024r. sprawy:

**B. S. (S.), syna K. i J. z
domu B., urodzonego dnia (...) w G., PESEL (...),**

oskarżonego o to, że:

w dniu 25 lipca 2019 roku we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz ze z góry powziętym zamiarem niewywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, doprowadził (...) Bank (...). Oddział w P. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 249 937,80 złotych, w ten sposób, że po uprzednim przedłożeniu jako autentycznych sfalszowanych dokumentów w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i osiągniętych zarobkach z firmy (...) S.A. w P., umowy o pracę z dnia 20 marca 2017 roku rzekomo zawartej z wyżej wymienioną spółką, informacji z ZUS za 2019 rok o podstawach wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i ich wysokości oraz dowodów przelewów na jego rachunek bankowy prowadzony przez (...) Bank (...) S.A. w W. wynagrodzenia z firmy (...) z dni 10 maja 2019 roku, 10 czerwca 2019 roku i 10 lipca 2019 roku, zawarł umowę promocyjnego kredytu konsumenckiego auto kredyt o numerze (...) - (...) - (...) na zakup pojazdu marki V (...) o numerze nadwozie (...), odebrał powyższy samochód, następnie nie spłacił rat kredytowych oraz nie zwrócił pokrzywdzonemu powyższego pojazdu

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego B. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, przyjmując, iż wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru i możliwości spłaty zobowiązania, tj. czynu z art. 286§1 kk i art.

294§1 kk i art. 297§1 kk w zw. z art. 11§2 kk i za to na podstawie art. 294§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46§1 kk zobowiązuje oskarżonego do naprawienia w pozostałej części szkody poprzez zapłatę na rzecz (...) Bank (...). Oddział w P. z siedzibą w W. kwoty 239.898,62zł;

III. na podstawie art. 230§2 kpk zwraca: (...) Bank (...). Oddział w P. z siedzibą w W. dowody ujęte w wykazie dowodów na k. 128 pod poz. 1-20 oraz (...) Bank (...) S.A. dowody ujęte na k. 299-303 akt;

IV. na podstawie art. 44§1 kk orzeka przepadek dowodów ujętych w wykazie na k. 128 pod poz. 21-24 i zarządza ich pozostawienie w aktach sprawy;

V. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania, w tym i opłaty w sprawie.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 372/23	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	B. S.	czyn przypisany w punkcie I. części dyspozytywnej wyroku	

Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>W dniu 25 lipca 2019 r. we W. w siedzibie V. (...) przy ul. (...) zawarł z (...) Bank (...). Oddział w P. z siedzibą w W. umowę promocyjnego kredytu konsumenckiego auto kredyt o numerze (...) - (...) - (...) na zakup pojazdu marki V. (...) o numerze nadwozia (...).</p> <p>W celu zawarcia powyższej umowy B. S. przedłożył sfalszowane dokumenty w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i osiągniętych zarobkach z firmy (...) S.A. w P., umowy o pracę z dnia 20 marca 2017 r. rzekomo zawartej z wyżej wymienioną spółką, informacji z ZUS za 2019 rok o podstawach wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i ich wysokości oraz dowodów przelewu na jego rachunek bankowy prowadzony przez (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wynagrodzenia z firmy (...) S.A. z dnia 10 maja 2019 r., 10 czerwca 2019 r. i 10 lipca 2019 r.</p> <p>Po zawarciu umowy kredytu, udzielonego mu na podstawie nieautentycznych dokumentów, B. S. w dniu 29 lipca 2019 r. odebrał wskazany wyżej pojazd, jednak</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego B. S.</p>	<p>k. 396-399</p> <p>k. 512</p>	

<p>nie spłacał zaciągniętego zobowiązania.</p> <p>Wobec braku zapłaty należności, zgodnie z postanowieniami umowy kredytu konsumenckiego, własność pojazdu przeszła na (...) Bank (...), jednak pomimo kierowanych do niego wezwań B. S. nie zwrócił pojazdu.</p> <p>Powyższym działaniem oskarżony doprowadził do pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 249 937,80 zł.</p>			
<p>Zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z załącznikami</p>	<p>k. 1-22</p>		
<p>Zeznania świadka K. S.</p>	<p>k. 50</p>		
<p>Zeznania świadka G. J.</p>	<p>k. 62-65</p>		
<p>Dokumentacja związana z zawarciem umowy kredytu</p>	<p>k.76-84 k. 87 k. 89-100 k. 117-127</p>		
<p>Raport z czynności windykacyjnych</p>	<p>k. 69-70</p>		
<p>Dokumentacja związana z rozwiązaniem umowy kredytu</p>	<p>k. 71-75 k. 101-116</p>		
<p>Opinia z zakresu badań pisma ręcznego</p>	<p>k. 159-175</p>		

Zeznania świadka Ł. M.	k. 179		
Wydruk fotografii wykonanej podczas odbioru samochodu	k. 181		
Kopia informacji z ZUS	k. 182-184		
Informacja z (...) Bank (...) S.A.	k. 184-187		
Zeznania świadka A. P.	k. 190-192		
Informacja od operatora (...)	k. 202-281		
Analiza danych telekomunikacyjnych	k. 282		
Karta identyfikacyjna wraz z umową o prowadzenie rachunku bankowego	k. 298-303		
Zeznania świadka M. M.	k. 345		
Pismo Starostwa Powiatowego w G.	k. 356-358		
Pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego w G.	k. 359		
Zeznania świadka R. K.	k. 372-373		
(...) Bank (...). z zestawieniem spłat zobowiązania	k. 516		
Oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany sądownie.	Wydruk z K.	k. 438-441	

1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	Częściowo wyjaśnienia oskarżonego B. S.	<p>Sąd przyjął wyjaśnienia B. S. za wiarygodne co do tego, że przyznał się on do popełnienia przypisanego mu czynu zabronionego, w pozostałym zaś zakresie dał im wiarę wyłącznie co do okoliczności, które zostały potwierdzone przy pomocy innych uwzględnionych przez Sąd dowodów.</p> <p>Jako wiarygodne Sąd ocenił zatem twierdzenia oskarżonego, iż udał się on do salonu (...) przy ul. (...) we W. oraz zawnioskował o przyznanie mu kredytu konsumenckiego na zakup wybranego samochodu.</p>	

Sam oskarżony przyznał przy tym, że posłużył się nieautentycznymi dokumentami – co zostało potwierdzone w toku postępowania.

W myśl zasady in dubio pro reo Sąd przyjął za wiarygodne twierdzenie oskarżonego, że sfalszowane dokumenty potrzebne do uzyskania kredytu dostał on od osoby trzeciej, mężczyzny ukraińskiego pochodzenia imieniem A., na rzecz którego na mocy ustnej umowy zbył następnie zakupiony pojazd. Zgodnie z twierdzeniami B. S., pomimo ustnych uzgodnień U. nie regulował rat kredytu zaciągniętego przez oskarżonego, a pojazd wywiózł w nieustalone miejsce. Oskarżony wyjaśnił w ten sposób jak wszedł w posiadanie podrobionych dokumentów oraz co stało się z samochodem, którego do momentu wyrokowania nie odnaleziono. Okoliczności powyższych nie zdołano jednoznacznie ani wykluczyć, ani potwierdzić w toku postępowania, zatem zgodnie z zasadą rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości na rzecz oskarżonego – należało przyjąć w tym zakresie podawaną przez niego wersję wydarzeń.

<p>Zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa wraz z załącznikami</p> <p>Zeznania świadka G. J.</p>	<p>Brak podstaw do kwestionowania prawdziwości i wiarygodności dowodu. W swoich zeznaniach świadek, jako pracownik kancelarii reprezentującej pokrzywdzonego, potwierdził okoliczności opisane w treści zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa oszustwa. Zeznaniami tym Sąd dał wiarę w całości, albowiem wszystkie podawane przez świadka okoliczności zweryfikowano w toku postępowania przy pomocy innych, również uznanych przez Sąd za wiarygodne, dowodów z zeznań świadków, dokumentów oraz opinii biegłego z zakresu badań pisma ręcznego.</p>	
<p>Zeznania świadka K. S.</p> <p>Zeznania świadka Ł. M.</p>	<p>Zeznania wymienionych świadków Sąd ocenił jako całkowicie wiarygodne, albowiem były one spójne, odpowiadały względem logiki i doświadczenia życiowego, a nadto korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.</p> <p>Świadkowie potwierdzili treść pisemnego zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, a następnie opisali przebieg zawarcia umowy o kredyt konsumencki z oskarżonym oraz wydanie mu pojazdu. Świadek K.</p>	

	<p>S. wskazała przy tym, że początkowo uznano, że B. S. nie ma wystarczającej zdolności kredytowej, aby udzielić mu kredytu we wnioskowanej przez niego wysokości, jednakże oskarżony na prośbę Banku przedłożył dodatkowe dokumenty, które zadecydowały o przyznaniu mu wnioskowanych środków. Świadek Ł. M. opisał przebieg spotkania z oskarżonym, w trakcie którego wydano mu pojazd i wskazał, że B. S. towarzyszył inny mężczyzna, który nienaturalnie się zachowywał – cały czas nosił czapkę z daszkiem i odwracał twarz. Zachowanie mężczyzny wzbudziło wątpliwości świadka, jednak ostatecznie dokumenty zostały podpisane przez B. S., który na dodatek pozwolił świadkowi sfotografować się przy odbieranym samochodzie, wobec czego pojazd został wydany.</p>	
<p>Dokumentacja związana z zawarciem umowy kredytu</p> <p>Raport z czynności windykacyjnych'</p> <p>Dokumentacja związana z rozwiązaniem umowy kredytu</p>	<p>Prawdziwość i wiarygodność przedmiotowych dokumentów nie budziła wątpliwości Sądu, albowiem wynikają z nich informacje potwierdzone przy pomocy innych źródeł dowodowych. W szczególności sam oskarżony potwierdził, że osobiście zawarł umowę o kredyt konsumencki,</p>	

	<p>której to należności następnie nie regulował z uwagi na swoją sytuację materialną. Sąd nie znalazł zatem podstaw do kwestionowania autentyczności wskazanych dowodów oraz prawdziwości informacji w nich zawartych.</p>	
<p>Opinia z zakresu badań pisma ręcznego</p>	<p>Opinia została sporządzona przez profesjonalny podmiot, a w swojej treści jest spójna, zrozumiała, logiczna i jednoznaczna. Z wniosków opinii jednoznacznie wynika, że podpisy na dokumentacji sporządzonej w toku procedury przyznania kredytu zostały nakreślone przez oskarżonego B. S., potwierdzając tym samym, że oskarżony osobiście wnioskował o przyznanie mu kredytu konsumenckiego na zakup samochodu. Treści opinii oraz metodyki pracy biegłego nie kwestionowano w toku postępowania.</p>	
<p>Wydruk fotografii wykonanej podczas odbioru samochodu</p>	<p>Brak podstaw do kwestionowania prawdziwości i wiarygodności dowodu.</p>	
<p>Kopia informacji z ZUS</p>	<p>Brak podstaw do kwestionowania prawdziwości i wiarygodności dowodu. Z treści dokumentu wynika, że (...) S.A. nigdy nie był płatnikiem składek</p>	

	<p>za B. S.. Pismo stanowi zatem jeden z dowodów potwierdzających, że oskarżony nie był zatrudniony w przedmiotowej spółce, a zatem przedłożone przez niego dokumenty były nieautentyczne.</p>	
<p>Informacja z (...) Bank (...) S.A.</p> <p>Karta identyfikacyjna wraz z umową o prowadzenie rachunku bankowego</p>	<p>Brak podstaw do kwestionowania prawdziwości i wiarygodności dowodu.</p>	
<p>Zeznania świadka A. P.</p>	<p>Sąd przyjął zeznania świadka jako całkowicie wiarygodne, albowiem były one spójne, logiczne i przede wszystkim zbieżne z dokonanymi ustaleniami oraz pozostałym materiałem dowodowym. Świadek, z racji swojego zatrudnienia jako kadrowa w (...) S.A potwierdziła, że B. S. nigdy nie był pracownikiem tej spółki oraz odniosła się do okazanych jej dokumentów, którymi oskarżony posłużył się przy wnioskowaniu o kredyt konsumencki. Świadek wskazała na cechy, świadczące o nieautentyczności okazanych jej dokumentów – szatę graficzną oraz nazewnictwo stanowisk pracy odmienne od tego, którym posługiwano się w spółce.</p>	

<p>Informacja od operatora (...)</p> <p>Analiza danych telekomunikacyjnych</p>	<p>Brak podstaw do kwestionowania prawdziwości i wiarygodności dowodu. Dzięki analizie danych telekomunikacyjnych ustalono, że w toku procedury zawierania kredytu konsumenckiego B. S. posłużył się własnym numerem telefonu, jednakże podczas odbioru samochodu do protokołu podał inny numer, zarejestrowany na osobę trzecią, niezwiązaną z niniejszą sprawą.</p>	
<p>Zeznania świadka M. M.</p>	<p>Sąd ocenił zeznania świadka jako szczere i spontaniczne, wobec czego dał im wiarę, zwłaszcza że nie były one w żaden sposób sprzeczne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Świadek zeznał, że nie zna oskarżonego i nie ma nic wspólnego z przedmiotem niniejszego postępowania. W szczególności M. M. zaprzeczył, aby towarzyszył B. S. przy odbiorze samochodu z salonu (...) we W., pomimo tego, że numer telefonu świadka został podany przez oskarżonego jako kontaktowy do protokołu odbioru pojazdu. Świadek zeznał, że ów numer jest przez niego wykorzystywany w celach służbowych do prowadzenia działalności gospodarczej. Sąd doszedł zatem do przekonania, że ów numer, jako ogólnie</p>	

	dostępny np. w internecie, został przez oskarżonego wykorzystany bez wiedzy świadka.	
Pismo Starostwa Powiatowego w G.	Brak podstaw do kwestionowania prawdziwości i wiarygodności dowodu.	
Pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego w G.	Brak podstaw do kwestionowania prawdziwości i wiarygodności dowodu.	
Zeznania R. K.	Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, albowiem były one logiczne i spójne, a nadto korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Świadek wyjaśnił w jaki sposób doszło do zrealizowania przelewu zleconego przez B. S. – co z uwagi na charakter usług świadczonych przez świadka a polegających na realizowaniu płatności w zamian za prowizję świadczyło w ocenie Sądu o jego wiarygodności.	
(...) Bank (...) z zestawieniem spłat zobowiązania	Brak podstaw do kwestionowania prawdziwości i wiarygodności dowodu. Na podstawie treści przedmiotowego pisma zweryfikowano twierdzenia oskarżonego, że w trakcie postępowania podjął się spłacania wyludzonej należności. Pismo, zawierające zestawienie dotychczas dokonanych wpłat,	

	potwierdza również pierwotną wysokość zobowiązania oraz aktualną kwotę pozostałą do spłaty.		
Dane o karalności	Brak podstaw do kwestionowania prawdziwości i wiarygodności dowodu.		
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1	Częściowo wyjaśnienia oskarżonego B. S.	<p>Sąd ocenił wyjaśnienia oskarżonego B. S. jako częściowo niewiarygodne, albowiem były one w tej części sprzeczne zarówno z pozostałym zgromadzonym w toku postępowania materiałem dowodowym, jak i względami logiki oraz doświadczenia życiowego Sądu.</p> <p>Oskarżony wprawdzie przyznał się do popełnienia przypisanego mu czynu, co Sąd uznał za wiarygodne i uwzględnił, jednakże opis okoliczności popełnienia przestępstwa, w tym motywację sprawcy Sąd uznał wyłącznie za jego linię obrony, obliczoną na zminimalizowanie</p>	

odpowiedzialności karnej i niepolegającą na prawdzie.

Wysoce krytycznie Sąd odniósł się do tej części wyjaśnień, w której oskarżony opisywał przebieg zdarzenia, uznając je za wiarygodne wyłącznie w takim zakresie, w jakim były one zbieżne z depozycjami osób reprezentujących pokrzywdzoną spółkę oraz jej pracowników, którzy brali udział w procedurze udzielenia kredytu konsumenckiego, a następnie wydali samochód B. S..

Oceniając wyjaśnienia oskarżonego przez pryzmat całokształtu materiału dowodowego Sąd odrzucił tę część wyjaśnień B. S., w których wskazywał on, że zapragnął zakupić samochód, aby zostać taksówkarzem. Oskarżony wskazał, że był zatrudniony „na czarno” jako brukarz, jednak zarobki go nie satysfakcjonowały, wobec czego wpadł na pomysł, aby wieczorami i nocą oferować usługi przewozowe. Nie posiadał jednak środków na zakup samochodu, wobec czego porozumiał się z mężczyzną imieniem A., który dostarczył mu sfabrykowane dokumenty, umożliwiające wzięcie kredytu konsumenckiego na zakup pojazdu.

Oskarżony twierdził przy tym, że zaciągnięte zobowiązanie planował spłacać dzięki potencjalnym zarobkom z pracy jako taksówkarz. Opisana powyżej wersja wydarzeń została przez Sąd uznana za niewiarygodną.

Nie ubiegło bowiem uwadze Sądu, iż w momencie zawarcia umowy o kredyt konsumencki B. S. nie posiadał prawa jazdy, nie mówiąc już o licencji taksówkarskiej czy jakimkolwiek doświadczeniu zawodowym w tym zakresie. Oczywiście brak wymaganych uprawnień czy umiejętności nie wyklucza możliwości przekwalifikowania, jednakże w ocenie Sądu całokształt ujawnionych w toku niniejszej sprawy okoliczności świadczy o tym, iż w przypadku oskarżonego było to skrajnie nieprawdopodobne. Jak wyjaśnił sam oskarżony, przed zbyciem samochodu A. posiadał go przez kilka miesięcy. W tym czasie samochód nie był w ogóle używany i stał zaparkowany na jednym z podwórek. W tym okresie B. S. nie zapisał się na kurs prawa jazdy ani nie podjął żadnych innych działań, zmierzających do urzeczywistnienia jego

		<p>planów o zostaniu taksówkarzem.</p> <p>W ocenie Sądu opisane powyżej okoliczności istotnie wpływają na ocenę tych wyjaśnień oskarżonego jako zasadniczo niewiarygodnych, obliczonych na umniejszenie swojej roli w sprawie oraz przedstawienie siebie jako osoby poszkodowanej całą sytuacją (konieczność spłacania kredytu za samochód, którym oskarżony nie dysponuje, gdyż został zabrany w nieznane miejsce przez mężczyznę o imieniu A.), a w konsekwencji próbę uniknięcia odpowiedzialności za popełniony czyn.</p>	
1.1.1.	<p>Zeznania świadka M. J. (k. 55-56)</p> <p>Zeznania świadka P. M. (k. 308)</p> <p>Zeznania świadka A. Ś. (k. 348, k. 413-414)</p> <p>Zeznania świadka D. Ś. (k. 430-431)</p>	<p>Nie kwestionując prawdziwości i wiarygodności zeznań wymienionych świadków Sąd nie uwzględnił ich jako dowód w niniejszej sprawie, albowiem świadkowie ci nie posiadali żadnej wiedzy na temat czynu przypisanego oskarżonemu – a wręcz w ogóle go nie znali (za wyjątkiem M. J., który przez pewien czas był sąsiadem B. S.).</p> <p>Zeznania wymienionych osób nie przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego i zostały ocenione przez Sąd jako</p>	

		nieprzydatne w niniejszym postępowaniu.
<p>Protokół okazania osoby (k. 289-291)</p>	<p>Dowód oceniono jako nieprzydatny w niniejszym postępowaniu, albowiem nie przyczynił się on do ustalenia stanu faktycznego w sprawie. W toku przeprowadzonej czynności Ł. M. okazano wizerunki mężczyzn, co do których istniało podejrzenie, że mogli towarzyszyć oskarżonemu B. S. podczas odbioru samochodu, jednakże świadek nie był w stanie wskazać, czy rozpoznaje którąkolwiek z okazanych mu osób.</p>	
<p>Pismo G. (...) (k. 318-319)</p>	<p>Dowód oceniono jako nieprzydatny w niniejszym postępowaniu, gdyż w treści pisma nie zawarto żadnych informacji istotnych z punktu widzenia ustaleń faktycznych ani zarzutu przedstawionego oskarżonemu.</p>	
<p>Protokół przeszukania pomieszczeń mieszkalnych przy ul. (...) w G. (k. 361-362)</p>	<p>Czynność procesową przeszukania przeprowadzono w sposób prawidłowy, a nadto była ona celowa i zasadna, jednakże w jej toku nie ujawniono żadnych przedmiotów mogących służyć za dowód w niniejszej sprawie ani nawet powiązanych z przedmiotem postępowania.</p>	

<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	
<p>#</p>	<p>3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>	<p>I.</p>	<p>B. S.</p>
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
<p>Wina i sprawstwo oskarżonego B. S. w zakresie przypisanego mu czynu nie budziła wątpliwości Sądu, zwłaszcza wobec faktu, iż oskarżony przyznał się do niego jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego i owo przyznanie podtrzymał również przed Sądem.</p> <p>W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zgodnie z art. 11 §2 k.k. jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów. W świetle powyższej regulacji zachowanie karalne B. S. należało w niniejszej sprawie zakwalifikować z art. 286 §1 k.k. oraz art. 297 §1 k.k., a biorąc pod uwagę wartość mienia</p>			

w kwalifikacji prawnej
uwzględnić również art.
294 §1 k.k.

Przestępstwo oszustwa
należy do kategorii
przestępstw umyślnych.
Zachowanie karalne
określone zostało w
przepisie art. 286
§1 k.k. za pomocą
znamienia czynnościowo-
skutkowego. Konstrukcja
przestępstwa oszustwa z
art. 286 §1 k.k., określając
czynność sprawczą jako
"doprowadzenie" do
niekorzystnego
rozporządzenia mieniem,
charakteryzuje zarazem
bliżej sposoby wywołania
ustawowo stypizowanego
skutku. Relevantne na
gruncie omawianego
przepisu jest
doprowadzenie do
niekorzystnego
rozporządzenia mieniem
przez wprowadzenie w
błąd, wyzyskanie błędu lub
wyzyskanie niezdolności
do należytego pojmowania
przedsiębranego
działania.

W sytuacji wprowadzenia
w błąd sprawca wywołuje
w świadomości
pokrzywdzonego lub innej
osoby, której mienie
stanowi przedmiot
rozporządzenia
dokonywanego przez
wprowadzonego w błąd,
fałszywe wyobrażenie
(rozbieżność między
rzeczywistością a jej
odzwierciedleniem w
świadomości
dokonującego

rozporządzenia mieniem), zaś przy wyzyskaniu błędu wykorzystuje już istniejącą rozbieżność między stanem świadomości dokonującego rozporządzenia mieniem a rzeczywistością, której sprawca nie koryguje, lecz używa dla uzyskania przez siebie lub kogoś innego osiągnięcia korzyści majątkowej, wynikającej z niekorzystnego dla pokrzywdzonego rozporządzenia mieniem (por. wyrok SN z dnia 2 grudnia 2002 r., IV KKN 135/00; wyrok SN z dnia 19 lipca 2007 r., V KK 384/06 oraz Zoll Andrzej (red.), Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., wyd. IV).

W takiej sytuacji rozpoczynając swoje działanie sprawca ma pewne wyobrażenie pożądanej przez siebie sytuacji, której osiągnięcie w jego zamiarze ma być rezultatem podjętych przez niego czynności. Powyższe ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa w zamiarze ewentualnym, a zamiar bezpośredni sprawcy winien obejmować nie tylko cel przedsiębranego działania, ale również modus operandi oraz wszelkie środki, podjęte przez sprawcę na drodze do osiągnięcia

oczekiwanego rezultatu. Chęć osiągnięcia korzyści majątkowej, wskutek doprowadzenia innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, jako cel sprawcy musi stanowić punkt odniesienia dla każdej podejmowanej przez niego czynności. Przypisując sprawcy popełnienie przestępstwa z art. 286 §1 k.k. należy wykazać, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem kierunkowym zarówno to, że wprowadza w błąd inną osobę (względnie wyzyskuje błąd lub niezdolność do należytego pojęcia przedsiębranego działania), jak również to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem – i jednocześnie chce wypełnienia obu tych znamion (por.: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 3 lipca 2007 r., sygn. II KK 327/06, OSNwSK 2007/1/1498; z dnia 19 lipca 2007 r., sygn. V KK 384/06, z dnia 11 lutego 2009 r., sygn. III K 245/08).

Chęć osiągnięcia korzyści majątkowej (animus lucri faciendi), jako element znamion strony podmiotowej oszustwa, odróżnia je od tych przestępstw przeciwko mieniu, w których kierunkowy zamiar sprawcy polega na chęci posiadania rzeczy dla siebie. Zamiar

przywłaszczenia jest niewątpliwie węższy od zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, gdyż odnosi się wyłącznie do cudzego prawa własności i powiązany jest z istotą strony przedmiotowej kradzieży lub przywłaszczenia, przejawiającą się w objęciu we władanie cudzej rzeczy ruchomej lub przywłaszczeniu rzeczy już posiadanej (lub prawa majątkowego). (...) Pojęcie chęci uzyskania korzyści majątkowej ma szerszy charakter i zamiar ten może polegać na uzyskaniu korzyści majątkowej innego rodzaju niż przysporzenie w postaci uzyskania prawa własności do cudzej rzeczy. Zamiar osiągnięcia korzyści majątkowej może obejmować nie tylko przemieszczenie cudzego mienia, lecz także i inne formy uszczuplenia mienia innej osoby, prowadzące w konsekwencji do przysporzenia majątkowego sprawcy kosztem pokrzywdzonego (Tomasz Oczkowski, „Oszustwo jako przestępstwo majątkowe i gospodarcze”, s. 7-8).

Dla bytu przestępstwa, po stronie oskarżonego musi istnieć bezpośredni zamiar kierunkowy popełnienia przestępstwa oszustwa - działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej chcąc doprowadzić do

niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie w błąd. Działanie sprawcy, określone w art. 286 § 1 k.k. jako doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem, sprowadza się do trzech wymienionych w tym przepisie sposobów: wprowadzenie w błąd, wyzyskanie błędu, wyzyskanie niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Jeżeli chodzi o dwa pierwsze sposoby działania, to zawsze przy ich stosowaniu warunkiem zrealizowania skutku jest błąd po stronie pokrzywdzonego. Może to być błąd co do osoby, błąd co do rzeczy, błąd co do zjawiska lub zdarzenia. W sytuacji wprowadzenia w błąd sprawca wywołuje w świadomości pokrzywdzonego fałszywe wyobrażenie (rozbieżność między rzeczywistością), zaś w przypadku wyzyskania błędu ta rozbieżność już istnieje, a sprawca nie koryguje jej, lecz korzysta z tego błędu dla uzyskania przez siebie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, niekorzystnej dla pokrzywdzonego decyzji majątkowej (por. wyrok SN z 2 grudnia 2002 roku, IV KKN 135/00). Wprowadzenie w błąd może przejawiać się w najrozmaitszych formach. Może zostać dokonane

słowem, pismem, gestem lub w jakikolwiek inny sposób. Może polegać na podjęciu przez sprawcę określonego działania, na przykład złożeniu określonego oświadczenia, dokumentów stwierdzających nieprawdę lub sfalszowanych.

Wprowadzenie w błąd może dotyczyć także sądu, w tej sytuacji mamy do czynienia z oszustwem procesowym. W tym wypadku sąd staje się podmiotem doprowadzonym do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, może być także cudzym mieniem.

Szczególną postacią przestępstwa oszustwa jest tzw. oszustwo kredytowe, zwane również oszustwem kapitałowym, stypizowane w art. 297 §1 k.k. Przedmiotem ochrony przedmiotowego przepisu jest zabezpieczenie prawidłowości i rzetelności w zakresie przyznawania i wykorzystywania m.in. kredytów oraz pożyczek pieniężnych. Czynność sprawcza omawianym typie czynu zabronionego polega na przedłożeniu podrobionego, przerobionego, poświadczającego nieprawdę albo nierzetelnego dokumentu, albo nierzetelnego pisemnego oświadczenia dotyczącego okoliczności

o istotnym znaczeniu dla uzyskania wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia.

Czynność sprawczą art. 297 ustawodawca określił za pomocą czasownika „przedkłada”, przez pojęcie którego należy rozumieć wszelkie działania polegające na składaniu dokumentów lub pisemnych oświadczeń, oddawaniu ich do przejrzenia lub oceny, a także inne formy występowania z dokumentami lub oświadczeniami w stosunku do osoby lub organu. Co istotne, omawiany czyn zabroniony jest przestępstwem o charakterze formalnym, a dla jego realizacji nie jest konieczne wystąpienie skutku w postaci uzyskania kredytu, a tym bardziej zaistnienie szkody majątkowej (vide wyrok SA w Warszawie z 24 czerwca 2013 r., II AKa 188/13, LEX 1342397). Należy też zwrócić uwagę, co podkreśla Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, że przepis art. 297 §1 k.k. nie jest przepisem szczególnym wobec przepisu art. 286 §1 k.k. – właśnie z uwagi na brak skutku w postaci niekorzystnego rozporządzenia mieniem, co stanowi znamię oszustwa (wyrok SA we Wrocławiu z 23 maja 2013

r., II AKa 63/13, LEX nr 1356738).

Użyte w ustawie znamię "uzyskanie kredytu" należy interpretować jako uzyskanie określonej kwoty pieniędzy z tytułu umowy kredytowej. Najogólniej, umowa kredytu polega na tym, że udzielający kredytu zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie określoną kwotę, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie i do jej zwrotu wraz z odsetkami w umówionym terminie oraz do zapłaty prowizji za otrzymany kredyt. Na mocy art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy - Prawo bankowe udzielanie kredytów zostało zastrzeżone tylko dla banków. Umowę o kredyt zatem można zawrzeć jedynie z bankiem, a oszustwo z art. 297 popełnione w formie działania w celu uzyskania kredytu jest działaniem na szkodę banku. W praktyce często można się spotkać z umowami zawieranymi między stronami, które będą miały podobny charakter do umowy kredytowej, ale wobec zastrzeżenia, że tylko banki mogą udzielać kredytu, pojęcie kredytu należy wiązać jedynie z umową kredytową, o której mowa w prawie bankowym. Spójność

prawa nakazuje, aby terminy ustawowe, do których należy "kredyt", interpretować zgodnie z ustawą.

Pojęcia, o których mowa w art. 297 §1 k.k., wobec braku ich definicji legalnej w kodeksie karnym, rozumieć należy zgodnie ze znaczeniem, jakie jest im nadawane na gruncie tych gałęzi prawa, z których się wywodzą, a więc w zgodzie z zasadą subsydiarności prawa karnego gospodarczego, w szczególności dyrektywą jednolitości terminologicznej. Oznacza to, że pojęcie "kredytu" należy interpretować zgodnie z definicją legalną zawartą przede wszystkim w art. 69 ust. 1 ustawy z 1997 r. - Prawo bankowe. Umowy faktoringowe, i to niezależnie od ich nazwy, czy też rodzaju wniosku, na podstawie którego były zawierane, nie mieszczą się w definicji kredytu (wyrok SA w Poznaniu z 7 października 2014 r., II AKa 147/14, LEX nr 1527121).

Dla bytu czynu z art. 297 § 1 k.k. nie ma znaczenia, czy kredyt został w ogóle udzielony, a w przypadku jego udzielenia, czy został spłacony, czy też nie, czyn ten polega bowiem na przedłożeniu w określonym celu m.in. fałszywych lub poświadczających nieprawdę dokumentów

mających znaczenie dla uzyskania w tym wypadku kredytu (wyrok SA w Warszawie z 28 listopada 2014 r., II AKa 356/14, LEX nr 1563692).

W toku niniejszego postępowania w sposób bezsporny ustalono, iż swoim zachowaniem B. S. wyczerpał znamiona obu opisanych powyżej przestępstw.

Aby dojść do powyższego wniosku konieczne było ustalenie zamiaru działania skarżonego. Sąd miał przy tym na uwadze, iż jako element strony podmiotowej czynu, zamiar rozgrywa się w sferze procesów psychicznych sprawcy i z reguły nie jest werbalizowany – ręcz przeciwnie, regułą jest, że sprawca w swoich wyjaśnieniach przedstawia odmienny od rzeczywistego motyw i cel przedsiębranego działania, próbując je racjonalnie uzasadnić lub obarczać odpowiedzialnością za zaistniałą sytuację inne osoby.

W zakresie czynu z art. 297 §1 k.k. zamiar oskarżonego był oczywisty i znalazł odzwierciedlenie zarówno w jego działaniach jak i wyjaśnieniach, które złożył w toku postępowania. W sprawie bezspornie ustalono bowiem, iż B. S. pozyskał nieautentyczne

dokumenty mające potwierdzać jego zatrudnienie w spółce (...) S.A. oraz wysokość otrzymywanych zarobków, a nadto już na etapie wejścia w posiadanie przedmiotowych dokumentów miał na celu przedłożenie ich w ramach procedury ubiegania się o kredyt na zakup samochodu. Oskarżony miał pełną świadomość faktu, iż bez wymaganej dokumentacji środki pieniężne nie zostaną mu przyznane, co zresztą wprost wynikało z zeznań świadka K. S. – pracownicy (...) Bank (...), która zeznała, że na początkowym etapie procedury przyznawania środków zdolność kredytowa B. S. była zbyt niska, aby mógł on otrzymać wnioskowaną kwotę, wobec czego poproszono go o dostarczenie dodatkowych dokumentów. Sam oskarżony zresztą wyjaśnił, że zapragnął kupić samochód jednak z uwagi na swoją ówczesną sytuację materialną nie posiadał żadnych środków, wobec czego porozumiał się ze znajomym imieniem A., który zgodnie z wiedzą oskarżonego mógł dostarczyć sfabrykowane dokumenty niezbędne do uzyskania kredytu. Następnie, będąc już w posiadaniu nieautentycznych dokumentów o istotnym

znaczeniu w kontekście wniosku o udzielenie kredytu – oskarżony osobiście udał się do siedziby we W. przy ul. (...), gdzie złożył wniosek i wypełnił całą niezbędną dokumentację. Powyższym działaniem oskarżony całkowicie zrealizował znamiona czynu z art. 297 §1 k.k.

Przy ocenie zamiaru popełnienia czynu z art. 286 §1 k.k. w odniesieniu do B. S. należało wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności, na podstawie których można wyprowadzić wnioski co do realnej możliwości wywiązania się przez niego z zaciągniętego zobowiązania, w szczególności jego możliwości finansowych i faktycznych jego spełnienia. Taka metodyka pracy jest zasadą w przypadku przestępstw z art. 286 §1 k.k., gdzie ów zamiar z reguły oceniać można wyłącznie w oparciu o zobiektywizowane okoliczności, takie jak właśnie możliwości finansowe sprawcy i jego sytuacja materialna w chwili zaciągania zobowiązania. Zasadniczo analiza istnienia znamion określonego przestępstwa winna w pierwszej kolejności dotyczyć znamion strony przedmiotowej (M. Kurowski, K. Eichstaedt, B. Augustyniak, D.

Świecki, Kodeks...). Orzecznictwo wskazuje bowiem na możliwość wnioskowania o stronie podmiotowej ze znamion strony przedmiotowej, co wynika częstej prawidłowości, że deklaracje werbalne potencjalnego sprawcy nie znajdują potwierdzenia w jego czynach (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 23 stycznia 2014 r., sygn. II Aka 256/13, opublikowany na stronie www.orzeczenia.ms.gov.pl, a także postanowienie SN z dnia 29 marca 2011 r., sygn. V KK 344/10, Biuletyn Prawa Karnego 2011, nr 9). Właśnie w taki sposób Sąd dokonał ustalenia zamiaru istniejącego po stronie oskarżonego.

Zgodnie z ustalonym w sprawie stanem faktycznym, w chwili popełnienia czynu zabronionego oskarżony pracował „na czarno” jako brukarz, osiągając zarobki rzędu 1500-2000 zł „na rękę”. Na kilka miesięcy przed zdarzeniem B. S. wraz z matką zostali eksmitowani z dotychczas zajmowanego mieszkania z uwagi na zaleganie z czynszem. Od tego momentu oskarżony stał się osobą bezdomną, jedynie nieregularnie od czasu do czasu pojawiał się w mieszkaniu matki aby się umyć, ogrzać i odpocząć. Niewątpliwie sytuacja

materialna oskarżonego była trudna i już wyłącznie na podstawie opisanych wyżej okoliczności, kierując się względami logiki i doświadczenia życiowego przyjąć należało, że oskarżony nie byłby w stanie regulować zobowiązania w postaci kredytu na kwotę niemal 250.000 zł. W swoich wyjaśnieniach oskarżony wskazał, że mając świadomość swojej bardzo trudnej sytuacji finansowej, podjął decyzję o dorabianiu jako taksówkarz. Zgodnie z twierdzeniami oskarżonego, taka forma dodatkowego zatrudnienia pozwoliłaby mu dorabiać wieczorami i w nocy, natomiast za dnia w dalszym ciągu pracowałby jako brukarz. Oskarżony nie posiadał jednak ani pojazdu, ani środków finansowych wystarczających do zakupu tegoż, wobec czego skorzystał z propozycji znajomego, który dostarczył mu sfabrykowane dokumenty potwierdzające zatrudnienie, na podstawie których B. S. ubiegał się o kredyt konsumencki na zakup samochodu marki V.. Oskarżony podał przy tym, że planował spłacać raty kredytu dzięki zarobkom ze świadczenia usług taksówkarskich.

Jak już uprzednio wskazano, Sąd odrzucił

podawaną przez oskarżonego wersję wydarzeń jako całkowicie niewiarygodną, sprzeczną zarówno ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym jak i względami logiki i doświadczenia życiowego. W chwili popełnienia czynu zabronionego oskarżony nie posiadał bowiem nie tylko licencji do pracy jako taksówkarz, ale również prawa jazdy. Oczywiście brak wymaganych uprawnień do pracy jako kierowca sam w sobie nie świadczy jeszcze niezbicie o zamiarze oskarżonego. Sąd wziął jednak pod uwagę, że – zgodnie z wyjaśnieniami samego oskarżonego – po wejściu w posiadanie samochodu nie podjął on żadnych starań, aby takie uprawnienia uzyskać, ani nawet nie podjął żadnych działań bezpośrednio zmierzających do nabycia praktycznej umiejętności kierowania pojazdem. Jak wskazał B. S., dysponował samochodem przez kilka miesięcy i przez cały ten czas pojazd stał zaparkowany, nikt go nie używał. W tym czasie oskarżony nawet nie rozważył zapisania się na kurs prawa jazdy. Jednocześnie, z uwagi na opisaną powyżej kiepską sytuację finansową, oskarżony nie regulował rat. Zgodnie z zapisami umowy kredytowej, z uwagi

na narastającą zaległość, własność pojazdu przeszła na (...) Bank (...). Przez cały ten czas oskarżony nie reagował na ponaglenia do dokonania wpłat ani na żądanie wydania samochodu. Jak wyjaśnił, po kilku miesiącach od zawarcia umowy kredytowej zdecydował się sprzedać samochód A. – temu, który uprzednio dostarczył mu nieautentyczne dokumenty. Mężczyźni zawarli ustną umowę, na mocy której A. miał kupić samochód za około 50.000 zł oraz zobowiązać się do dalszego spłacania rat kredytu. Jak twierdził oskarżony, A. przejął samochód i umieścił go w nieznanym oskarżonemu miejscu. Nie przekazał jednak B. S. ustalonej kwoty ani nie podjął spłaty rat.

Opisane powyżej okoliczności stanu faktycznego w ocenie Sądu jednoznacznie wskazują na istnienie po stronie oskarżonego bezpośredniego zamiaru, o jakim mowa w art. 286 §1 k.k. Oskarżony bez wątpienia zdawał sobie sprawę z tego, że swoim działaniem doprowadzi do pokrzywdzonego do udzielenia mu kredytu, którego zarówno nie planował, jak również nie był w stanie spłacać. Co istotne w umowie kredytowej strony uzgodniły sposób

<p>postępowania na wypadek braku możliwości spłacania rat – swoim działaniem oskarżony jednak uniemożliwił skuteczne skorzystanie przez bank z przedmiotowego zapisu, albowiem zbył samochód na rzecz osoby trzeciej i nie był w stanie zwrócić go pokrzywdzonemu.</p> <p>W kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu zastosowano również art. 294 §1 k.k., regulujący zaostrzenie odpowiedzialności karnej w stosunku do mienia znacznej wartości, to jest takiego, którego wartość w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza 200.000 złotych (art. 115 §5 k.k.).</p>			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			

#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
B. S.			Oskarżony w zakresie przypisanego mu przestępstwa działał umyślnie, w zamiarze bezpośrednim. Brak było okoliczności wyłączających winę i bezprawność przypisanego mu czynu, nie stwierdzono również okoliczności mogących wpływać na poczytalność oskarżonego. Miał on pełną świadomość z bezprawności

przedsiębranego
działania.

Przy popełnieniu
przypisanego czynu
oskarżony działał z
premedytacją, mając
świadomość tego, że
podejmowane działanie
stanowi zachowanie nie
tylko naganne
(nieakceptowalne
społecznie), ale również
karalne. Należy przy
tym podkreślić, że do
realizacji znamion czynu
zabronionego
przypisanego
oskarżonemu nie doszło
w ramach pojedynczego
zachowania, lecz swój
przestępczy zamiar
oskarżony realizował przez
kilka dni, konsekwentnie
zmierając do celu,
jakim było pozyskanie
samochodu objętego
kredytem, którego
oskarżony nie planował
spłacać.

W ocenie Sądu
wymierzona oskarżonemu
kara 1 roku i
6 miesięcy pozbawienia
wolności czyni zadość
społecznemu poczuciu
sprawiedliwości, a także
spełni swoje zadanie
w zakresie prewencji
generalnej, polegające
na kształtowaniu w
społeczeństwie postawy
poszanowania prawa,
wypełniając przy tym
dyrektywy wymienione
w art. 53 k.k.
Wymierzona kara nie
przekracza przy tym
stopnia winy i społecznej

			<p>szkodliwości przypisanego przestępstwa.</p> <p>Sąd miał przy tym na uwadze okoliczność obciążającą w postaci uprzedniej wielokrotnej karalności oskarżonego. W ocenie Sądu fakt, że oskarżony popełnił przestępstwo o wysokim stopniu społecznej szkodliwości pomimo wielokrotnego ponoszenia odpowiedzialności karnej w przeszłości świadczy o wysokim stopniu jego demoralizacji oraz lekceważącym stosunku do porządku prawnego. Pomimo poprzednich skazań, oskarżony ciągle popełnia kolejne czyny zabronione, co musi się spotkać ze zdecydowaną reakcją wymiaru sprawiedliwości.</p> <p>Jako okoliczności łagodzące Sąd potraktował przyznanie się oskarżonego, a także fakt, regularnej, od dwóch lat częściowej spłaty, przedmiotowego zobowiązania. Faktu tego jednak nie należy przeceniać, w sytuacji gdy impulsem do tego było wszczęte postępowanie karne, a wpłaty w tych wysokościach stanowią jedynie niewielką część wyrządzonej pokrzywdzonemu szkody.</p>
B. S.	II.	I.	Zgodnie z art. 46 §1 k.k. na wniosek pokrzywdzonego orzeczono wobec B. S. obowiązek naprawienia

			szkody na rzecz (...) Bank (...). z/s w W.. Wysokość szkody ustalono z uwzględnieniem przesłanego przez pokrzywdzonego zestawienia splot (k. 516).
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
B. S.	III., IV.	I.	Rozstrzygnięcie w przedmiocie dowodów rzeczowych znajdowało swoje oparcie w przepisie art. 230 § 2 k.p.k. oraz art. 44 §1 k.k. Na podstawie przedmiotowych przepisów zarządzono zwrot oryginalnej dokumentacji bankowej podmiotom uprawnionym, zaś wobec dokumentów nieautentycznych przedłożonych przez B. S., jako przedmiotów którymi posłużono się przy popełnieniu przestępstwa, orzeczono przepadek poprzez pozostawienie ich w aktach sprawy.
5. inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia</p>			

takiej instytucji przez stronę		
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
V.	Sąd zwolnił oskarżonego od kosztów postępowania w całości. Pomimo iż oskarżony swoim przestępczym działaniem wygenerował koszty postępowania Sąd uznał, że obciążenie oskarżonego kosztami byłoby zbyt uciążliwe z uwagi na jego sytuację majątkową.	
6. Podpis		
SSO Tomasz Kaszyca		